

Sygn. akt III KK 490/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie M. K.

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 12 lutego 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść M. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 31 lipca 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania M. K. i
sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w B.**

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2015 r. do Sądu Rejonowego wpłynął akt oskarżenia przeciwko m. in. M. K. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wraz z wnioskiem prokuratora – złożonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k. – o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z nim kar i środków karnych.

Sąd Rejonowy, orzekając na posiedzeniu, uwzględnił powyższy wniosek i wyrokiem z dnia 31 lipca 2015 r. uznał M. K. za winnego tego, że nieustalonego dnia, w okresie do 01 grudnia do dnia 17 grudnia 2014 roku w B., nabył od nieustalanej osoby aparat fotograficzny Nikon Coolpix 3100 o wartości 239 złotych oraz telefon komórkowy marki Nokia 206 o wartości 189 złotych wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego kradzieży z włamaniem, w ten sposób, że zakupił je od nieustalanej osoby za kwotę nie większą niż 30 złotych, czym działał na szkodę K. S., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to skazał go, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się wobec M. K. w dniu 19 sierpnia 2015 r.

Od tego wyroku kasację wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k.- Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej skazania M. K. w całości, na korzyść skazanego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.) polegające na niezasadnym uznaniu, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości i uwzględnieniu wniosku prokuratora i skazaniu M. K. za czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy pomimo, iż popełniony przez niego czyn nie wyczerpał określonych w art. 291 § 1 k.k. ustawowych znamion przestępstwa, a jedynie wykroczenia z art. 122 § 1 k.w.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy oskarżonego M. K. do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Zasadniczą przesłanką skorzystania z instytucji określonej w art. 335 § 1 k.p.k. jest to, aby okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa nie budziły wątpliwości, w szczególności odnosi się to do okoliczności mających znaczenie dla oceny prawnej czynu.

Skarżący zasadnie wskazuje, że w realiach sprawy Sąd Rejonowy uwzględniając wniosek i wydając wobec M. K. wyrok skazujący nie dokonał należytej kontroli istnienia przesłanek określonych w art. 335 § 1 k.p.k.

Oskarżonemu przypisano popełnienie pasterstwa w okresie od 1 grudnia 2014 r. do 17 grudnia 2014 r. w odniesieniu do mienia wartości 428 złotych. Oczywiste jest zatem, że z uwagi na wskazaną wartość mienia zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion występków z art. 291 § 1 k.k., a jedynie wykroczenia z art. 122 § 1 k.w.

W dniu 9 listopada 2013 roku weszła bowiem w życie część przepisów Ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 25 października 2013 r., poz. 1247). Na mocy art. 2 tejże ustawy, istotnej zmianie uległy przepisy Kodeksu wykroczeń i zgodnie z treścią tej normy, obowiązującej od dnia 9 listopada 2013 roku, wartość mienia, uzasadniająca przyjęcie kwalifikacji prawnej z Kodeksu karnego niektórych czynów skierowanych przeciwko mieniu, tzw. przepołowionych, musi przekraczać $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Znowelizowany na podstawie art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 27 września 2013 roku, m.in. przepis art. 122 § 1 k.w. stanowi, iż „kto nabywa mienie, wiedząc o tym, że pochodzi ono z kradzieży lub przywłaszczenia, lub pomaga do jego zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mienie to przyjmuje lub pomaga do jego ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”.

Z kolei w myśl art. 47 § 9 k.w., obowiązującym również od dnia 9 listopada 2013 roku (dodanym na mocy art. 2 ust. 2 ww. ustawy nowelizującej) minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10. października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200; poz. 1969, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). Zgodnie natomiast z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 tej ustawy Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 roku w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku (Dz. U. z 15 września 2014 roku, poz. 1220), od dnia 1 stycznia 2015 roku wynagrodzenie to ustalone zostało w wysokości 1.750 złotych, a zatem $\frac{1}{4}$ tego wynagrodzenia wynosiła 437, 50 złotych.

Oznacza to, że zarówno w dacie popełnienia przez M. K. zarzucanego mu czynu, jak i w dacie orzekania sądu, czyn ten winien być kwalifikowany jako wykroczenie, a nie jako przestępstwo.

Autor kasacji trafnie wskazuje, że na przeszkodzie takiej kwalifikacji nie stoi również to, iż nabyte przez oskarżonego mienie pochodziło z kradzieży z włamaniem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że przedmiotem wykroczenia, określonego w art. 122 § 1 k.w. może być także mienie pochodzące z kradzieży z włamaniem, jeżeli jego wartość nie przekracza obowiązującej w danym czasie dla wykroczeń wysokości (tak m.in. w uchwale z dnia 24 września 1997 roku, sygn. I KZP 15/97, Lex nr 31024; w wyrokach: z dnia 10 kwietnia 2002 roku, sygn. II KKN 114/00, Lex nr 563132; z dnia 28 lipca 2004 roku, sygn. V KK 104/04, Lex nr 121684; z dnia 7 listopada 2014 roku, sygn. II KK 298/14, Lex nr 1539465; z dnia 25 czerwca 2015 roku, sygn. II KK 129/15, Lex 1750140).

W niniejszej sprawie fakt podtrzymania przez prokuratora na posiedzeniu wniosku w niezmienionej formie, nie zwalniał sądu od dokonania jego prawidłowej kontroli i w efekcie jego nieuwzględniania uznania M. K. za winnego wykroczenia z art. 122 § 1 k.w., a nie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

Wskazane wyżej uchybienie sądu miało oczywisty wpływ na treść wyroku, a w szczególności na zakres możliwej do określenia odpowiedzialności M. K. za zarzucany mu czyn.

Podzielając zasadność zarzutu kasacji i jej wniosek końcowy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc